

Č. 12.160.

Zaměstnanci veřejní: * I nejnižší roční výměra normálního výslužného ve smyslu § 155 plat. zák. č. 103/1926 Sb. podléhá restrikci podle § 17 zák. č. 286/1924 Sb. o kumulaci požitků.

(Nález ze dne 23. listopadu 1935 č. 20.724/33.)

V ě c: Jindřich B. v A. proti ministerstvu národní obrany o snížení vojenských zaopatřovacích platů.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí z 8. října 1932 se odmítá pro nepřípustnost. Stížnost do rozhodnutí z 25. dubna 1933 se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výnosem mno ze dne 20. června 1922 č. j. 170.554/osob. důst. - 1920 byl st-l, nar. r. 1881, jako býv. setník rak.-uhér. armády ve výslužbě, přeložen dnem 1. listopadu 1921 do kategorie vojenských pensistů a poukázány mu dnem 1. března 1919 u čsl. vojenské pensijní likvidatury v Praze příslušné zaopatřovací požitky, které pak výnosem téhož min. z 9. října 1928 upraveny podle zák. č. 80/1928 Sb. od 1. ledna téhož roku.

Nař. výnosem z 8. října 1932 vyslovalo mno, že zjistilo, že st-l jest zaměstnán od 1. května 1930 u policie města A. s ročním příjmem 23.600 Kč. Proto přiznává st-li od 1. května 1930 místo vojenských zaopatřovacích platů, které mu byly přiznány výnosem z 20. června 1922, a místo příplatku, který mu byl přiznán výnosem z 9. října 1928, vojenské zaopatřovací platy, snížené podle ustanovení § 17 zák. č. 286/1924 Sb. na polovinu. Současně upravilo mno tímže výnosem st-li zaopatřovací požitky podle zák. č. 70/1930 Sb., přiznavši mu vzhledem k pensijní základně 17.400 Kč, určené podle §§ 12—16 vl. nař. z 26. června 1930 č. 96 Sb., místo dosavadních zaopatřovacích požitků od 1. ledna 1933 výslužné v nejnižší výměře podle § 155 odst. 1, 2 a 3 plat. zák. 103/1926 Sb. 9.300 Kč ročně proto, že jeho normální výslužné jest nižší, a podotklo, že podle úředního šetření měl st-l roku 1932 kromě vojenských zaopatřovacích platů ještě jiný příjem 23.600 Kč ze služby u policie města A. Mno předpokládajíc, že st-l bude mít stejný příjem i v roce 1933, přiznalo mu od 1. ledna 1933 místo shora uvedených vojenských zaopatřovacích platů zaopatřovací platy snížené podle ustanovení § 17 [§ 20 odst. 2 b)] a § 28 odst. 1 zák. č. 286/1924 Sb. na polovinu, vyslovivši, že toto rozhodnutí bude změněno, jakmile bude zjištěno, že st-lovy příjmy v roce 1933 klesly pod příjmovou hranici podle § 17 zák. č. 286/1924 Sb.

Do tohoto rozhodnutí, doručeného st-li dne 18. října 1932, vznesl st-l námitky, o kterých rozhodlo mno druhým nař. výnosem z 25. dubna 1933 zamítavě a to, pokud se týče námitky nepřípustnosti krácení výslužného v nejnižší výměře § 155 plat. zák., z těchto důvodů: Ježto st-l

byl zaměstnancem obce A. s ročním platem 23.600 Kč, bylo nutné snížit jeho vojenské zaopatřovací platy podle ustanovení § 17 zák. č. 286/1924 Sb. Podmínka, že by poživatel aktivního nestátního veřejného požitku musel býti pragmatikálním úředníkem, není nikde stanovena. Rovněž tak není nikde stanoveno, že nesmí býti podle § 17 zák. č. 286/1924 Sb. kráceno výslužné, stanovené v nejnižší výměře podle § 155 zák. č. 103/1926 Sb. Snížení zaopatřovacích platů jest omezeno ustanovením § 17 odst. 2 a) (zaopatřovací platy mohou býti sníženy nejvíce na polovinu) a ustanovením § 17 odst. 3 (úhrn všech náležejících požitků neztenčených i zkrácených nesmí klesnouti pod částku 12.000 Kč). Zákonem č. 70/1930 Sb. nebylo nikterak změněno ustanovení § 17 zák. č. 286/1924 Sb. Výnosem z 8. října 1932 byly st-logy vojenské zaopatřovací platy sníženy podle § 17 (§ 20 odst. 2 b) a § 28 odst. 1) zák. č. 286/1924 Sb. na polovinu a úhrn jeho neztenčených (23.600 Kč) i zkrácených (5.500 Kč) požitků neklesl pod částku 12.000 Kč. Nebyl tedy tímto rozhodnutím zákon v žádném směru porušen. Zároveň upozornilo mno st-le, že vzhledem k ustanovení § 6 odst. 4 zák. č. 204/1932 Sb. nevesel výnos z 8. října 1932 ještě v platnost, pokud se jím upravují zaopatřovací platy podle zák. č. 70/1930 Sb.

Rozhoduje o stížnosti, vznesené do obou rozhodnutí posléz citovaných, řídil se nss těmito úvahami: — — — —

Stížnost směřuje jen proti té části rozhodnutí z 25. dubna 1933, která jedná o snížení odpočivných platů v důsledku jich kumulace s příjmy st-le jakožto obecního zaměstnance a vytýká tomuto rozhodnutí nezákonnost z jediného důvodu, že snižujíc st-logy zaopatřovací požitky vojenské, určené mu podle zák. č. 70/1930 Sb. na polovinu, překročilo nejnižší jich hranici, stanovenou v § 155 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Nss nemohl stanovisko stížnosti uznati správným.

Cit. ustanovení § 155 jest pojato do VI. části plat. zák., obsahující »Ustanovení o odpočivných a zaopatřovacích platech«, jejíž první § 153 normuje, že »pro zaměstnance, na které se vztahuje tento zákon a kteří odešli do výslužby za jeho účinnosti, platí dosavadní předpisy o odpočivných a zaopatřovacích požitcích se změnami obsaženými v následujících ustanoveních a se změnami, které se jinak podávají z tohoto zák.« Na to normuje zákon v § 154, které součástky tvoří pensijní základnu, a v § 155 praví, že »nejnižší roční výměra normálního výslužného úředníka při služební době započitatelné pro výměru výslužného až včetně 12 roků stanoví se 6.600 Kč, počínajíc 13. rokem 8.100 Kč« (odst. 1). Podle odst. 2 téhož §u »uvedené nejnižší částky se zvyšují, přihlíží-li se podle příslušných předpisů pensijních při odpočivných platech k jeho manželce, o 1.200 Kč . . .« a v odst. 3 se uvádí, že »nejnižší výměra výslužného úředníka platí také pro . . . vojenské důstojníky (čekatele) z povolání . . .«

Z cit. ustanovení jest zřejmo, že zákon má tu na zřeteli jen nejnižší hranici normálního ročního výslužného, když úředníku (vojenskému důstojníku z povolání) přísluší jediný příjem z požitků pensijních, nedotýká se tedy vůbec otázky t. zv. kumulace příjmů úředníka (vojenského

důstojníka z povolání) s požitky jinými, stejně jako ostatní ustanovení plat. zák. č. 103/1926 Sb., upravující aktivní platy zaměstnanců státních (vojenských gážistů), o kumulaci s jinými příjmy vůbec nemluví. Jest totiž účel vytknutí minimální pense a účel kumulačních opatření zcela rozdílný a proto jednotlivá ustanovení, upravující to které opatření, do sebe nijak nezasahují. Platí tedy o kumulaci pensijních požitků s jinými příjmy dosavadní předpisy, speciálně tedy ustanovení §§ 17 a násl. zák. č. 286/1924 Sb. o úsporných opatřeních ve správě státní.

Správnosti tohoto názoru svědčí nejen ustanovení § 214 odst. 2 plat. zák., ve kterém mezi zákony, zrušenými plat. zák. č. 103/1926 Sb., předpisy zák. č. 286/1924 Sb. o kumulaci požitků uvedeny nejsou, ale i odst. 1 téhož §u, protože předpisy o kumulaci, týkající se jiné otázky, než jest v § 155 plat. zák. upravena, nemohou býti považovány za »ustanovení v jiných předpisech obsažená o předmětech, které jsou upraveny tímto zákonem«, t. j. zákonem platovým a nelze proto o nich ve smyslu § 214 odst. 1 plat. zák. říci, že pozbyly platnosti dnem účinnosti plat. zák. Na to stanoví § 162 plat. zák., že »snížení státního odpočivného nebo zaopatřovacího požitku podle § 17 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. nenastává u pensistů (provisionistů), kteří při odchodu do výslužby měli již nárok na přeložení do výslužby bez průkazu nezpůsobilosti«, takže z toho nutno a contrario souditi, že ve všech ostatních případech, o nichž se tu zákon nezmiňuje, tedy i v případě § 155 plat. zák. snížení podle zmíněného § 17 zák. č. 286/1924 Sb. nastává. Ustanovení o snížení odpočivných požitků podle zák. č. 286/1924 Sb. byla tedy zachována v platnosti. Z plat. zák. také jinak neplyne, že by byl zákonodárce zamýšlel snížení odpočivných platů ve smyslu posléz cit. zák. vyloučiti aspoň při kumulaci požitků s nejnižší výměrou odpočivných platů podle § 155 plat. zák. To by byl musil zákon stejně jako v případech § 162 výslovně normovati.

Nemůže tedy st-1 z ustanovení § 155 plat. zák. ve svůj prospěch nic vyvoditi.

Za tohoto stavu věci nemusel se však nss ani dále zabývati otázkou, zda zák. č. 70/1930 Sb. na st-le v přítomné době vůbec platí, ježto — nehledíc ani k tomu, že stížnost proti výroku žal. úřadu, že cit. zákon nemá na st-le ještě právního reflexu, neformuluje žádného stížního bodu — by ani v tom případě, kdyby zákon ten již na st-le platil, st-lovu stanovisku, že minimální výslužné ve smyslu § 155 zák. plat. nepodléhá krácení po rozumu § 17 zák. č. 286/1924 Sb., nemohlo býti dáno, jak svrchu bylo dovozeno, za pravdu.

Č. 12.161.

Zaměstnanci veřejní. — Zdravotnictví (Slovensko): Z prvoinstančního rozhodnutí zem. presidenta o naturálních požitcích (ústavní byt a nájemné zaň) ředitele zem. veř. nemocnice na Slov. je přípustno odvolání k min.

(Nález ze dne 23. listopadu 1935 č. 12.630/35.)